Naturhistorisk Tidsskrift.

Udgivet

af

Henrik Kroyer.

Fjerde Bind.

Ἦν ἔλαχες Σπάρταν κόσμει.

Kjøbenhavn.

Paa Universitetsboghandler C. A. Reitzels Forlag.

Trykt i Bianco Luno's Bogtrykkeri.

1842—1843.

Verum illud semper inculcandum est, hoc, quod paratur, horreum esse tantummodo et promtuarium rerum, in qvo non manendum aut habitandum sit cum voluptate, sed eo descendendum, prout res postulat, cum aliquid ad usum sumendum est.

Baconis Aphorismus tertius de conficienda historia naturali.

Indhold af fjerde Bind.

Rettelser til tredie Binds sjette Hæfte.

Side 576 Lin. 24: eadem o. s. v. læs: dimidia ferme est longitudine partis basilaris crassioris.
— 577 — 24: duabus, læs: duobus.
— 578 — 15: tertiam, læs: dimidiam.
— 576 — 22: Hippolyte microceras, læs: Hippolyte microceros.
— 479 — 4: fere falder bort.

Nye nordiske Slægter og Arter
af
Amfipodernes Orden,
henhørende til Familien
Gammarina.

(Foreløbigt Uddrag af et større Arbejde).

Ved
Henrik Kroyer.

Den som en gyldig Lov i den zoologiske Geografi opstillede Sætning, at Afvexlingen i Dyrenes Former og Organisationsmaade er i et bestandigt tiltagende Forhold fra Polerne til Ækvator, eller med andre Ord, at Antallet af Arter og Slægter stiger, alt eftersom man fra de koldere Zoner nærmer sig Tropeegnene: denne Sætning kunde let, især naar den omvendes, lede til at udkaste et alt for ugunstigt Billede af det dyriske Liv, saaledes som Naturen har udpræget det i det høje Norden. Da et kort Ophold paa Spitsbergen og et længere i det nordligste Norge har forskaffet mig nogen Kundskab om Former og Forhold i de boreale Egne, en Kundskab, som ved de aarlige zoologiske Sendinger fra Grønland stadigen udvides; — og da paa den anden Side Hans Majestæts Ydest for Naturvidenskaberne for ikke længe siden satte mig istand til at besøge nogle Tropelande: kan jeg anstille en Sammenligning mellem de forskjællige Zoner, ene støttende mig paa egne Erfaringer. Ved denne Sammenligning omstødes vel ikke den ovenanførte Lov, men Forskjællen mellem de vidtadskilte Egnes Dyreverden (Talen er her blot om Havets Beboere) viser sig imidlertid for mine Øjne under et langt mere mildnet Lys end det, hvori jeg tidligere betragtede den.

Lader man først Formforskjælligheden upaaagtet, og betragter blot den med Liv begavede Masse eller Individantallet, da skulde jeg næsten troe, at Overvægten er paa Nordens Side. Enhver kjender de ældre Erfaringer, som høre herhid: at Stimerne af adskillige Fiskearter, t. Ex. Torsk, Lax, Sild o. s. v. saa at sige ere uudtømmelige i det nordlige Hav; at Dyreverdenens mest kolossale Frembringelser, de egentlige Hvaler, for en stor Deel nære sig af meget smaa Bløddyr og Krustaceer, hvilket forudsætter uberegnelige Skarer af disse o. s. v. I Havet udenfor Spitsbergen traf jeg en lille Krustace[1]) af omtrent 2 Liniers Længde i saa forbausende Mængde, at man ved Hjælp af en Sigte eller et lignende Redskab vilde kunne have øst hele Tønder fulde af dette Dyr. I Belsund, en lille Bugt af næppe ½ Miil i □, som ligger paa Vestsiden af Spitsbergen under mere end 77° n. Br., altsaa ikke tretten Bredegrader fra Nordpolen, fandtes en Rigdom af Dyr, som jeg intet andet Sted har seet overtruffen eller blot opnaaet. Havbunden var uden Overdrivelse bedækket med forskjellige Arter Ascidier og Konkylier, de sidste enten med deres oprindelige Beboere eller i disses Sted indtagne af Eremitkræbs[2]); hos Sælhunde og Fisk, som man havde Lejlighed til at aabne, fandtes Maven aldeles fyldt med Krustaceer[3]); det Samme var Tilfælde med de utallige, paa Havfladen hvilende Søfugle. Og imidlertid vare Forholdene saaledes, at man kunde have Grund til at antage dem for meget ugunstige for dyrisk Liv. Thi, for ikke at tale om, at Lufttemperaturen her paa Aarets bedste Tid og under en bestandig Dag

---

[1]) En *Calanus* Leach.

[2]) Pagurus pubescens Kr.

[3]) Crangon Boreas, Crangon septemcarinatus, Themisto arctica o. s. v.

(vi opholdt os her de sidste Dage af Juli) kun var et Par Grader over Frysepunktet; saa indeslutteds denne lille Bugt paa de to Sider af uhyre, lige ned til Havet naaende, Jisbræer, fra hvilke ideligen store Jismasser styrtede i Søen, og altsaa bidroge til at forringe dennes Temperatur. Dybden af Havet i denne Bugt var ikke saa betydelig, at den syntes at kunne yde nogen stor Beskyttelse for de sig her opholdende Dyr, da den kun udgjorde ti til tyve Favne. Og dette uagtet mødte man en Rigdom af levende Skabninger, som Ingen let uden egen Anskuelse gjør sig en tydelig Forestilling om. Jeg vil endnu tillade mig at anføre et Par Exempler fra Grønland paa det dyriske Livs Fylde i disse Egne. Paa et, til det Kongelige Museum nedsendt, Glas med en lille, ikke een Tomme lang Amsipod [1]), har Nedsenderen skrevet: „med denne Krustace var Godthaabsbugten formeligen opfyldt den 11te Juli 1841, saa at man flere Steder ikke kunne see gjennem Vandet." — De smaa Dyr, der ere Fiskerne bekjendte under Navnet Tanglopper, og som ligeledes henhøre til Amsipoderne, ere ved Grønland saa talrige, at de i een Nat kunne fortære den største Sælhund, saa blot Skelettet bliver tilbage.[2]) Kaptajn Holboll skriver om disse: „jeg har, ved paa 75 Favnes Dybde at udlægge en Ravn og et Stykke af et Hajhoved i en Kurv, i to Timer erholdt over sex Potter af disse smaa Dyr, uagtet Kurven var aaben, og efterlod en bred Stribe af Dyr, lig en Bisværm, som forlode den under Ophalingen." Mange lignende Exempler kunde anføres, men allerede disse synes tilstrækkeligt at vise, at Nordens Kulde idetmindste ikke i denne Retning er til Hinder for et frodigt Liv. Om nogle af Nordens Havdyr, saavel Bloddyr

---

[1]) Themisto arctica Kr.

[2]) Det er Arter af Slægten Anonyx Kr., som her især sigtes til.

som Krustaceer, har jeg Erfaring for, at de, naar f. Ex. Ebben efterlader dem i et lille Vandhul, og de under indfaldende Frost indesluttes i en Ismasse, dog igjen vende tilbage til Liv, saasnart Floden atter tilfører dem Vand.

Betragtes de nordiske Havdyr fra et andet Synspunkt, næmlig med Hensyn til Størrelsen; da kan just heller ikke Sammenligningen mellem den kolde og varme Zone heri siges, ganske at være imod den første. Det er saa langt fra, at den Sammenkrympning, Menneskeslægtens hyperboreiske Forgreninger synes at have undergaaet, og som ligeledes tildeels viser sig i Polarvegetationen, ogsaa udstrækker sig over Havets Organismer: at jeg endog mener, det idetmindste i mange Tilfælde kan godtgjøres, at de Slægtsformer, den kolde Zone har tilfælleds med den tempererede eller varmere, i den første naae en betydeligere Størrelse end i den sidste. Jeg skal ikke opholde mig ved de amfibiske Pattedyr eller Hvalerne eller Fiskene, skjøndt disse kunne afgive flere meget oplysende Exempler; fordi de næmlig tillige ere meget vel bekjendte. Derimod henter jeg et Par Exempler fra Krustaceerne. I en nyligt trykt Afhandling om de nordiske Hippolyter har jeg bemærket, at denne Slægt i Polarzonen naaer en betydeligere Størrelse end i de sydligere Have. Dette gjælder ogsaa om Slægten Crangon. Endvidere om Caprella. Og, for ikke at forbigaae de Dyr, der ere Gjenstand for nærværende Meddelelse, maa det endnu tillades mig at anføre, at Amfipodordenen opnaaer sin største Masseudvikling i Polarhavet; adskillige af de nordiske Arter ere saa kæmpemæssige, sammenlignede med Tropehavenes Arter, at de forholde sig til disse omtrent som Elefanten til et eller andet af Nordens mindre Landpattedyr [1]). Der

---

[1]) Hippolyte aculeata er den største bekjendte Hippolyte-Art, Crangon Boreas den største Krangon, Caprella septentrionalis

kunde endvidere anføres flere Erfaringer for, at, naar de samme Arter ere fælleds for Spitsbergen, Grønland og den norske Kyst, de da paa det første af disse Steder synes at fremtræde størst, i det sydlige grønlandske Hav allerede ere mindre, og fremdeles aftage i Størrelse paa den norske Kyst, alt som man rykker mere sydligt. [1])

Det er almindeligt antaget, og vistnok i det Hele taget med Ret, at de dyriske Farvers Skjønhed og Mangfoldighed staae i direkte Forhold til Sollysets Kraft, og at derfor Tropeegnenes Dyr prange med røde, blaa og grønne Farver, medens Polarzonen maa lade sig nøje med hvide og sorte. Imidlertid synes denne Lov i en ringere Grad at gjælde Havdyrene, og man maa ikke troe, at det boreale Hav, dets lange Vinternat uagtet, ganske savner Farvepragt. Blandt flere Exempler herpaa, vil jeg blot anføre det, som

---

denne Slægts største Art. Af Amfipoder vil jeg erindre om Anonyx lagena, Amphitoe Edwardsii, Gammarus Sabini, Gammarus Locusta og fremfor alle Gammarus loricatus, af hvilken jeg besidder et Individ fra Spitsbergen af mere end to Tommers Længde (en for en Amfipod hidtil uhørt Størrelse, thi det hedder endnu i den i Aaret 1840 udkomne tredie Deel af Milne-Edw.'s Hist. d. Crust. pag. 5: on ne connoit encore aucun Crustacé de cette division, dont le corps ait plus de dix-huit lignes de long).

[1]) Jeg vil tage et Exempel herpaa fra en af de bekjendteste og hyppigste nordiske Arter, Gammarus Locusta. Af denne besidder jeg Exemplarer fra Spitsbergen paa mere end 18''' Længde, (Længden regnet fra Panderanden til Spidsen af Halevedhængene, ikke til Spidsen af Springfødderne, hvilket vilde forøge Længden med omtrent 3'''). Paa de norske og danske Kyster erindrer jeg ikke at have seet Exemplarer, som sonderligt overstege det Halve af denne Længde.

forekommer mig mærkeligst. Een af de ovenomtalte Ascidiearter [1]), af Storrelse som Ferskener eller Oranger, kappedes med disse skjønne Frugter ikke blot i elegant Form men ogsaa i levende Farver, og fremstillede mellem Jisbræer en næsten skuffende Efterligning af disse en sydligere Himmelegns Frembringelser. Dette har været mig saa meget mere paafaldende, som alle de Ascidier, jeg i Tropehavet har truffet, vare hvide, graa eller sortagtige. Det er dog ikke ene med Hensyn til denne Bløddyrslægt, at Polarzonen kan udholde en Sammenligning med Tropehavet. Der synes virkeligen at gives hele Regioner af det sidste, som slet ikke svare til den Forestilling, man a priori danner sig derom. Vilde man for Exempel sammenstille i et Billede alle de zoologiske Gjenstande, som Havet ved Callao, omtrent 12° syd for Linien, ydede mig, og sammenholde dette med Udbyttet, samlet i den lille Bugt Belsund i kortere Tid, skulde man maaskee være tilbøjelig til at tilkjende det sidste Sted Fortrinnet baade i siirlige Former og i levende Farver. Saalidet opfyldte det peruanske Hav paa det angivne Sted de Forventninger, Zoologen plejer at gjøre sig om et Tropehav.

Gaaer man nu endeligen over til Antallet af Slægter og Arter, saa skulde jeg mene, at ovenanførte Regel, hvorvel den i Almindelighed kan ansees for paalidelig, dog er saa langt fra at kunne gjennemføres i det Enkelte, at endog store naturlige Afdelinger af en eller anden Dyreklasse derfra gjøre paafaldende Undtagelser; og nærværende Meddelelse leverer et Bidrag til at bevise dette med Hensyn til Amfipodernes Orden. I et tidligere Arbejde over Grønlands Amfipoder har jeg gjort opmærksom paa, at

---

[1]) Det er *Ascidia pyriformis*, Zool. dan. tab. 156, som her sigtes til.

disse udgjorde omtrent en Fjerdedeel af alle de, paa den Tid Arbejdet udkom, bekjendte Amsipoder. Under den Forudsætning, at de øvrige Haves Amsipoder vare ligesaa vel bekjendte som det grønlandske Havs, kunde man allerede heraf slutte, at denne Orden ikke, hvad Antallet af Arter angaaer, kunde være indbefattet under den oftere omtalte zoologisk-geografiske Lov. Men, da det ikke vel er muligt at anstille nogen Sammenligning mellem den Nøjagtighed, hvormed de forskjællige Have ere undersøgte, vilde det altid være tilladt, at tvivle paa en saadan Slutnings Gyldighed. Det vil altsaa ikke være overflødigt, at understøtte den med yderligere Argumenter, og jeg troer, at være i Besiddelse af saadanne. Først kan jeg nemlig fremhæve den direkte Erfaring, jeg har haft Lejlighed til at erhverve mig, ved at besøge Tropehavet saavel paa Øst- som Vestkysten af Sydamerika. Blandt de talrige Krustaceer, som her findes, har jeg af Amsipodernes Orden forholdsviis kun truffet faa Arter, af ringe Størrelse og med temmelig sparsomt Individtal. Og da min Opmærksomhed var henvendt paa disse smaa Dyr, og jeg var vant til at søge dem, tør jeg maaskee vove, at tillægge denne Erfaring nogen Vægt, skjøndt jeg meget vel indseer, at jeg, ifølge mit korte Ophold, maa være saare langt fra at have udtømt, hvad der virkeligen forekommer af denne Orden. Istedetfor at man i vore nordlige Have under enhver Steen ved Stranden finder i hundredeviis *Gammarus Locusta* eller *Orchestia litoralis* og andre Amsipoder, træffes der under lignende Forhold ganske andre Krustaceer, nemlig Krabber, især henhørende til Slægterne Porcellana, Grapsus, Xantho [1]) o. s. v.

---

[1]) Dog er det just ikke min Mening, herved at ville antyde, at de ovenfor navngivne Slægter alle fortjene at kaldes tropiske,

Den anden Grund, hvorpaa jeg støtter min Mening om Amfipodernes Overvægt ved Nærmelsen mod Polarhavet, er det store Antal nye nordiske Former af denne Orden, jeg i det korte Mellemrum, siden mit Arbejde over Grønlands Amfipoder, har lært at kjende, tildeels ved egen Eftersøgen paa de nordiske Kyster, men fornæmmeligen ved nye Sendinger fra Grønland, og som endnu kun for en Deel ere beskrevne. Jeg har næmlig for Øjeblikket indskrænket mig til Amfipodernes ene Afdeling, *Gammarina;* og af

---

eller med andre Ord forekomme overvejende hyppigt, hvad Arter og Individer angaaer, indenfor Vendekredsene. Slægten Porcellana til Exempel synes at have sit Hovedsæde, eller det Centrum, hvorfra den udstraaler (om jeg tør bruge disse Udtryk), paa Kysten af Chili, og maaskee kunde endog yderligere Egnen om Valparaiso (under omtrent 35° s. Br.) med et Slags Rimelighed, skjøndt vistnok blot formodningsviis, da omfattende Undersøgelser endnu savnes, ansættes som dette Centrum. Idetmindste har jeg paa Strandbredden ved denne By fundet Individantallet overvættes stort, og i en Længdestrækning af mindre end en halv Miil, uden egentligen at henvende nogen speciel Opmærksomhed paa denne Slægt, samlet otte Arter (P. tuberculata Guer., P. spinifrons Ml.-Edw., P. violacea Guer., P. tuberculosa Ml.-Edw., P. lævigata Guer., P granulosa Guer., P. grossimana Guer., P. Gigas nov. sp.) Hertil komme endnu to, af franske Rejsende fra Valparaiso hjembragte, og af Guerin benævnede Arter, P. punctata og P. Desmarestii, hvilke jeg ikke har truffet ved Valparaiso. Altsaa ialt ti Arter fra denne Lokalitet. Selv om man med Guerin (Crust. du voyage de la Favorite, 1838?) antager, at 40 Arter af denne Slægt ere bekjendte (Milne-Edwards har kun optaget tyve Arter som velbegrundede), blive ti Arter for en saa indskrænket Lokalitet en forbausende Mængde.

denne endnu blot bearbejdet en Deel af det for Haanden værende Forraad. Naar hermed bringes i Forbindelse, at man fra samtlige Verdens Have ikke kjender 120 Arter af Amfipodordenen, og at de allerede tidligere som grønlandske beskrevne Arter udgjorde omtrent en Fjerdedeel af Antallet: saa synes det at blive tydeligt, hvor afgjort en Overvægt det nordiske Hav ved nærværende Tilvæxt erholder over de sydligere Have. Den Omstændighed, at de talrige nordiske Arter ikke med Føje kunne henføres til nogle faa Slægter, men udvikle en Rigdom af Formforskjælligheder, hvis fysiologiske Betydning er stor nok, til at fordre Oprettelsen af en Mængde nye generiske Grupper: denne Omstændighed forekommer mig ogsaa at give et ikke uvægtigt Argument for, at de koldere Have kunne betragtes som Amfipodernes rette og egentlige Hjem.

A. Nye Slægter.

1. *Opis* Kr. [1]).

Pedes primi paris *chelis* armati portentosæ magnitudinis. Reliqva cum genere *Anonyce* ferme conveniunt.

Opis Eschrichtii Holbl. Rosea, dorso saturatiore; oculi nigricantes, magni, elongato-reniformes, in superficie capitis dorsali fere confluentes. Styli terminales sexti pedum abdominalium paris setis ornati plumosis, longis. — Long. 4'''.

Pauca e Groenlandia australi misit clariss. *Holböll*, exemplaria [2]).

---

[1]) *Opis* nomen virginis Hyperboreæ, cujus in *Melpomene* (cap. 33) mentionem facit *Herodotus*.

[2]) Kapt. H. har nedsendt Arten under Navnet Anonyx Eschrichtii, men, uagtet den virkeligt i de allerfleste Henseender stemmer med denne Slægt, kan jeg dog ikke indrømme den Plads blandt Anonyxarterne, paa Grund af det første

2. *Stegocephalus*[1]) Kr.

Epimera insignis magnitudinis, loricam efficientia, sub qua latent membra. *Caput* maximum, quasi proboscideum, epimeris omnino fere tectum, *oculis*, ut videtur, destitutum. *Antennæ* breves (capitis altitudine non longiores); superiores pedunculo crassissimo, flagello appendiculari minimo, uniarticulato; inferiores subpediformes. *Mandibulæ* palpo instructæ brevissimo, crasso, uniarticulato, dentato, parum mobili; pedes maxillares quasi pedunculati; labrum maximum. *Pedes* primi et secundi paris manibus subcheliformibus destituti. Pedes quinti paris pedibus tertii quartique paris structura et directione similes.

Stegocephalus inflatus Kr.: variegatus, crassus, teretiusculus, subnitens; antennæ inferiores superioribus paullo longiores. Long. 1″.

E mari groenlandico allatus.

3. *Phoxus* Kr.[2]).

Caput permagnum (quintam ferme longitudinis animalis partem efficiens), triangulare, depressum, antice productum

---

Fodpars uformeligt store Sax (Chela), medens Slægten Anonyx i Regelen ikke engang besidder Gribehaand (Manus subcheliformis). Der kan næppe være nogen Tvivl om, at denne monstrøse Sax (Tab. II. Fig. 22), som findes lige udviklet hos begge Kjøn (og altsaa ikke er analog med det andet Fodpars Sax hos Hannerne af visse Amfipodarter), maa øve en betydelig Indflydelse paa Dyrets Levemaade. Ligesom hos Anonyx'erne vise de nederste Følere endeel Afværling i Længde, og ere i Regelen hos Hannerne meget længere end hos Hunnerne, samt forsynede med Vedhæng, ligesom hos Slægten Anonyx (see nedenf. S. 164).

[1]) *Στεγω*, tego et *κεφαλη*, Caput.

[2]) *Φοξος*, capite acuto. *Ιλιαδος* B, 219: *φοξὸς ἔην κεφαλὴν κ. τ. λ.*

et acuminatum. *Antennæ* superficiei capitis inferiori adfixæ, alterum par anterius, alterum posterius, utrumque validum, pedunculo crassissimo. Antennæ *anteriores* perbreves (capite breviores), flagello appendiculari insolitæ magnitudinis ornatæ; pedunculus flagellis longior. Antennæ posteriores parum anterioribus longiores. Mandibulæ sat magnæ, palpo longissimo. Pedes primi et secundi paris manu subcheliformi armati valida; pedes tertii qvartiqve paris manu qvoqve qvasi muniti subcheliformi, cujus palmam præbent articulus tertius qvartusqve juncti, ungvem qvintus sextusqve; sextum pedum par ceteris multo longius. Flagellum pedum fere filiforme. Epimera permagna, margine inferiori setis sat longis instructa. Appendix caudalis laminis constans duabus.

Phoxus Holbölli Kr. [1]). Primus pedunculi antennarum superiorum articulus secundo non duplo longior. Articulus tertius qvartus-

---

Kaptajn Holbøll, der med megen Iver samler og iagttager Grønlands Krabsdyr, har for mig erkjendt nærværende Form som en ny Slægt, og nedsendt den under Navnet Spinifer; et Navn, som jeg med den bedste Villie til at lade Enhver beholde Sit, ikke har troet at burde bevare, deels fordi det strider mod Reglerne for Navngivningen i Almindelighed, deels fordi det antyder en Egenskab, som ingen Hjemmel har i Dyrets Bygning.

[1]) Under dette Navn sammenfatter jeg to af Kpt. Holbøll's Arter, nemlig Sp. spinosissimus og Sp. flagelliformis. Betegnede med det sidste Navn ere fire Individer nedsendte til det Kgl. Museum. Ved at undersøge disse fandt jeg, at de tre i Et og Alt stemmede med Sp. spinosissimus, hvorimod det fjerde blot adskilte sig ved en betydeligere Længde af de nedre Følere og ved Følernes Vedhæng. Men, da Slægterne Anonyx, Opis, Ampelisca og flere andre Krabsdyr-Slægter af forskjellige Orde-

que pedunculi antennarum inferiorum armati aculeis lateralibus per paria dispositis; tertius pedunculi articulus subcylindricus. Pedes tertii qvartique paris ungve instructi simplice. Pedes qvinti paris articulo primo (coxa) dilatato, disciformi. Omnes fere corporis partes setis simplicibus (non vero plumosis) instructæ. Long. 4'''.

Phoxus plumosus Holbl. Primus pedunculi antennarum superiorum articulus secundo plus duplo longior. Articulus tertius quartusque pedunculi antennarum inferiorum nullis armati aculeis lateralibus; tertius pedunculi articulus valde dilatatus, cordiformis. Pedes tertii qvartiqve paris binis præditi ungvibus. Pedes qvinti paris articulo primo non dilatato, clavato. Omnes fere corporis partes setis ornatæ plumosis. Long. $3\frac{1}{2}$'''.

4. *Pontoporeia* Kr. [1]).

Antennæ validæ, subpediformes, pedunculo crasso, elongato. Flagellum appendiculare antennarum superiorum perpusillum. Instrumenta cibaria brevia sed lata. Pedes primi et secundi paris perbreves, robusti, illi manu lata instructi, ungve vero breviore; hi manu carentes, ungveque præditi rudimentario. Pedes tertii qvartique paris longiores, validi, subcheliformes, articulo qvarto dilatato palmam efficiente, ungve armati conico, aculeato. Pedes qvinti et sexti paris recurvi, articulo primo parum modo dilatato, ungve armati pusillo. Pedes septimi paris recurvi, articulo primo permagno, clypeiformi; articulo sexto vel ungve fere rudimentari. Epimera magna, margine inferiore plu-

---

ner have viist mig, at Afvigelsen i Længden og Beskaffenheden af Folernes Svøber ofte er et af Udtrykkene for Kjønsforskjælligheden: kan jeg ikke, uden væsentligere Skjælnemærker eftervises, antage Sp. flagelliformis som velbegrundet Art; hvorimod jeg troer at turde holde den for Hannen af Sp. spinosissimus Hlbl.

[1]) *Ποντοπόρεια* (pontivaga), nomen Nereidis apud Hesiodum (Theogon. vers. 256).

rimis instructo setis plumosis (epimero excepto septimo). Pedes natatorii sat breves, ceteroquin forma vulgari; pedes saltatorii multis armati aculeis.

Pontoporeia femorata Kr. Corpus compressum; oculi elongato-reniformes; antennæ multis longisque ornatæ setis plumosis, superiores et inferiores eadem longitudine; in utrisque penultimus pedunculi articulus ultimo paullo longior.

E mari Groenlandiæ australi misit clariss. *Holböll.*

5. *Pardalisca* [1]) Kr.

Caput crassiusculum, subtumidum. Epimera exiguæ magnitudinis. Antennæ pertenues, superiores flagello instructæ appendiculari; pedunculus antennarum inferiorum pedunculo superiorum duplo ferme longior. Mandibula apice dilatata, quadridentata, palpo triarticulato. Palpus maxillarum posterioris paris articulo terminali valde dilatato, cordiformi. Pedes maxillares unico instructi laminarum terminalium pari, palpoque quadriarticulato. Pedes primi secundiqve paris ea sunt conformatione, ut quartus eorum articulus manum efficere videatur, quintus sextusque juncti ungvem quodammodo præstent; ita tamen, ut sextus formam monstret ovalem, multisqve armatus sit aculeis marginalibus. Pedes tertii quartique paris ungve sublaminari, postice subtiliter serrulato. Pedes reliqvi elongati, sat debiles, femoribus subangustis. Pedes spurii primi, secundi et tertii paris natatorii, reliqvi saltatorii.

Pardalisca cuspidata Kr. Pedes saltatorii ultimi paris magni, reliquis longitudine præcellentes: annulus abdominis tertius, quartus et quintus binis marginis posterioris dentibus depressis; appendix caudalis duabus constans laminis elongato-ovatis, postice bispinosis. Long. 7'''.

---

[1]) Nomen ancillæ apud Plautum in Casina.

In mari Groenlandiam australem alluente (ad Godthaab) legit clar. *Holböll.*

6. *Protomedeia* Kr.[1])

Annuli thoracici latiores qvam altiores, dorso subdepresso. Antennæ superiores pedunculo elongato (flagello parum breviori) instructæ, flagelloque appendiculari multiarticulato. Antennæ inferiores pediformes, pedunculo longissimo, flagellum ter ad minus longitudine superante. Pedes secundi paris parvi, manu non instructi subcheliformi. Pedes tertii quartique paris sat magni; articulus eorum quintus sextusque qvasi in ungvem longissimum sunt coaliti, qui cum articulo tertio quartoqve manum qvodammodo efficere videtur prehensilem. Epimera sat brevia. Pedes spurii quarti, quinti et sexti paris saltatorii.

Protomedeia fasciata Kr. Fasciis transversalibus nigricantibus circiter decem ornata. Long. 4'''.

E Groenlandia missa australi (Godthaab).

7. *Ampelisca* Kr.[2])

Pedes primi secundiqve paris nulla instructi manu subcheliformi; pedes tertii qvartiqe paris forma peculiari, manu qvodammodo muniti, cujus qvasi palmam efficit articulus tertius, digitum vero qvartus, quintus et sextus juncti; sextus articulus sive ungvis longissimus gracillimusque; pedes qvinti sextique paris articulis modo compositi quinqve, quorum ultimus ad finem marginis posterioris ungve armatus est rudimentari, recurvo, immobili (vel parum mobili). Septimum pedum par ungve laminari, lato, nata-

---

[1]) *Πρωτομέδεια*, filia *Nerei* et *Doridis*. Hesiod. Theogon. vers. 249.

[2]) Nomen mulieris apud Plautum in Rudente.

torio (?). Antennæ graciles, pedunculus inferiorum pedunculo superiorum multo longior. Oculi simplices (?). Pedes maxillares palpo sat brevi. Epimera magna, paria quatuor anteriora multis ornata marginis inferioris setis. Sextum pedum abdominalium par natatorium. Reliqva ferme ut in genere Amphithoes.

Ampelisca Eschrichtii: albo rubroque variegata, valde compressa, dorso carinato (non vero dentato); annulo abdominali quinto nodis duobus armato dorsalibus transversim positis, invicemque separatis incisura profunda; sexto pedum abdominalium pari post quartum quintumque multum eminente. Long. 1″.

Ad oras Groenlandiæ australis (Godthaab) vulgarior, ut ex sat numerosis inde transmissis (a clarissimo Holböll) exemplaribus conjicere licet.

8. *Photis* Kr. [1])

Corpus sat altum, compressum. Antennæ subpediformes (ɔ: elongatæ, sat validæ, pedunculo flagellis pauciarticulatis multo longiori), flagello appendiculari destitutæ. Pedes primi et secundi paris sat breves, validi, manu subcheliformi armati robusta. Pes quinti paris recurvatus, inversus, ungve rudimentari. Epimera permagna; quinque paria anteriora ad marginem inferiorem setis sat longis instructa; quintum eadem est ac qvartum altitudine, postice profundius excisum. Lamina terminalis interior pedis saltatorii tertii paris rudimentaris.

Photis Reinhardi Kr. Fusco-grisea, antennis superioribus inferiores longitudine parum vincentibus. Long. 3‴.

E Groenlandia australi misit clar. *Holböll.*

9. *Oediceros* Kr. [1])

Frons in rostrum producta plus minus acutum obtusumve, semper vero nodo pellucente, ovali, flavo rubescente

---

[1]) Nomen ancillæ apud *Apuleium* in Asino aureo.

[1]) *Οιδεω,* tumeo et *κερας,* cornu.

turgidum. Oculi nulli? Pedunculi antennarum longi, superiorum flagelli longitudinem æquantes vel superantes; antennæ superiores flagello appendiculari destitutæ. Pedes primi et secundi paris manu armati subcheliformi permagna. Pedes tertii quartique paris validi, ungve instructi lato, laminari; qvod qvoque usu venit qvinto sextoqve pari, quorum coxa vel articulus primus dilatatus non est. Pedes septimi paris longissimi, tenues. fere filiformes (coxa vel primo articulo excepto). Epimera mediocris magnitudinis, multis longisque armata setis marginis inferioris simplicibus; margo posterior quarti paris integra (non sinuato-excisa).

Oediceros saginatus Kr Albidus, fusco marmoreus; thorace crasso, inflato; dorso latiusculo subplano; tertius pedunculi antennarum superiorum articulus dimidia secundi articuli parte brevior; qvartus pedunculi antennarum inferiorum articulus tertio multo longior. Long. 8—9'''.

In mari Groenlandiam alluente haud rarus; ad oras Norvegiæ borealis quoque legi.

10. *Lafystius* Kr. [1]).

Caput depressum, latius quam longius, rostratum. Antennæ sat breves, subulatæ, validæ (superiores validissimæ), eadem ferme pedunculi et flagelli longitudine, sub rostro in eodem plano positæ, alterum par anterius, alterum posterius. Oculi in superficie capitis dorsali siti. Mandibulæ angustiores, acuminatæ, palpo instructæ; lamina maxillæ prioris exterior nullis divisa articulis; pedes maxillares palpo biarticulato. Thorax latus, depressus. Pes primi paris gracillimus, manu lineari, ungue elongato; pes

---

[1]) *Λαφυστιος*, gulosus.

secundi paris brevis, validus, manu quadrata, ungue sublaminari apice setoso. Reliqui decem pedes validi, subcheliformes, eadem ferme longitudine. Epimera mediocris magnitudinis, quartum par in acumen inferne productum. Pedes natatorii elongati, pedes saltatorii debiles.

Lafystius Sturionis: albus, oculis subellipticis nigris; antennæ superiores inferioribus aliqvanto longiores. Long. 3'''.

Unicum, qvod adhuc innotuit, inter Gammarina animal parasiticum. Gregatim sub pinnis Acipenseris Sturionis pectoralibus degit in sinu Codano. Rarius ex Sqvalo Galeo cepi.

B. Nye Arter af bekjendte Slægter.

Leucothoe Leach [1]).

L. clypeata Kr. Antennæ superiores inferioribus non parum longiores; articulo pedunculi primo secundum

---

[1]) Denne Slægt har hidtil været meget ufuldstændigt bekjendt, og Milne-Edwards's Karakteristik af den synes at maatte undergaae betydelige Forandringer og Tillæg. Meget, hvad han har optaget i Slægtskarakteren, tilkommer blot Arten L. furina, og Meget, som anføres under Artsbeskrivelsen, bør have Plads i Slægtskarakteren. Under første Rubrik hører: 1) „de fire første Brystringes Epimerer meget store;" hos begge de to her fremstillede Arter ere første Brystrings Epimerer meget smaa, de tre følgendes meget store*), fjerde Rings endog næsten monstrøse, skjoldformige, uden Udsnit af det overste-bageste Hjørne. 2) „Hoften af de tre sidste Par Fødder stor og skjoldformig." Hos de to nordiske Arter

---

*) Her bør imidlertid mærkes, at M. E's Afbildning (efter Savigny) af Legemets forreste Deel (Hovedet og de tre første Brystringe) hos L. furina ikke svarer til hans ovenanførte Ord med Hensyn til første Epimer, hvilken vistnok er temmelig lille, om man ikke heller vil kalde den meget lille.

longitudine superante. Flagellum antennarum inferiorum ultimo pedunculi articulo longius. Oculi minimi, orbiculares. Articulus pedis primi paris quartus elongatus, subconicus; articulus quintus linearis; utriqve setis modo marginum præditi; ungvis pusillus, pectinatus. Manus pedum secundi paris apice dilatato, truncato, aculeoque marginis posterioris terminali valido. Pedes qvinti paris articulo primo gracili, lineari. Epimera annuli thoracici primi perparva, epimeris secundi annuli tecta; epimera quarti

---

gjælder dette knn for de to sidste Fodpar, hvorimod femte Fodpars første Led eller Hofte er langstrakt, smal, temmelig svag, eller af Form omtrent som hos tredie og fjerde Par. 3) „Kortheden af Følernes Svøbe" fortjener næppe Plads i Slægtskarakteren, da den ene af de her karakteriserede Arter har temmelig lang Svøbe paa de øverste Følere. — Fra Artsbeskrivelsen bør derimod gaae over i Slægtskarakteren 1) Beskaffenheden af tredie Led i de øverste Føleres Skaft, hvilket Led hos alle tre Arter er meget lille og vanskeligt at skjælne fra Svøbens Led. 2) Længden af de nederste Føleres Skaft, hvilket er meget længer end Svøben og længer end de øverste Føleres Skaft. 3) Den meget karakteristiske Beskaffenhed af Munddelene, især Kjæbefødderne. 4) Andet Fodpars langt betydeligere Størrelse, end førstes. 5) Maaskee kunde hertil føjes Halevedhængets Dannelse af en enkelt Plade. — Vilde man, paa Grund af de ovenantydede Forskjælligheder mellem de nordiske Arter og L. furina, mene, at de ikke henhørte til denne Slægt: saa vilde det ikke blot blive nødvendigt at danne een ny Slægt for dem, men man maatte endog adskille dem indbyrdes, og danne to nye Slægter; hvilket ikke forekommer mig for Tiden at kunne billiges. Enhver Slægt, som kun er opstillet efter en enkelt Art, er underkastet den Skjæbne, at maatte modificeres noget i sin Form ved nye Arters Opdagelse, hvis man ikke vil danne nye Slægter i det Uendelige.

annuli maxima, clypei formam imitantia, duplo fere latiora qvam altiora. Pedes abdominales ultimi paris præcedentibus breviores, unico modo armati stylo terminali biarticulato.

Paucissima e *Groenlandia* australi missa exemplaria ad examen vocavi.

Leucothoe glacialis Kr. Antennæ superiores et inferiores eadem ferme longitudine; articulus pedunculi antennarum superiorum primus secundo parum longior. Flagellum antennarum inferiorum ultimo pedunculi articulo brevius. Oculi sat parvi, orbiculares. Articulus pedis primi paris quartus dilatatus, obovatus; articulus quintus clavatus, utrique plurimis totius superficiei setis obsiti; ungvis sat magnus. Manus pedis secundi paris subconica, aculeo marginis posterioris ferme mediæ valido. Pedes qvinti paris articulo primo gracili, lineari. Epimera annuli thoracici primi minima, epimeris annuli secundi obtecta; epimera annuli quarti permagna, paullo latiora qvam altiora. Pedes abdominales ultimi paris perpusilli, duobus instructi stylis terminalibus biarticulatis.

Duo modo hujus speciei exemplaria in Belsund, portu Spitsbergiæ, legi.

Gammarus.

G. dentatus Kr. Elongatus, compressus, dorso vero rotundato; oculi nigri, minuti, ovales. Omnes abdominis annuli dentibus (nullo vero carina) armati marginis posterioris, transversim positis [1]). Sextum

---

[1]) Annulus abdominalis primus dentibus armatus tribus, intermedio sat magno, duobusqve lateralibus minutis; annulus secundus dentibus qvinqve, intermedio magno, lateralibus quatuor minuti; tertius dentibus septem, intermedio majore, sex lateralibus minutis; quartus dentibus qvinqve, intermedio majore, lateralibus decrescentibus; qvintus dentibus sat magnis sex; sextus dentibus quatuor minutis.

pedum abdominalium par longissimum validissimumque, reliqvos multo eminens, stylo terminali altero pragrandi, altero fere rudimentari. Antennæ superiores longissimæ, inferioribus duplo longiores, totamque animalis longitudinem fere æqvantes. Pedunculus antennarum inferiorum flagello fere triplo longior. Manus pedum primi paris ungve armata postice dentato ciliatoqve; ungvis secundi pedum paris setis pilisqve modo præditus. Long. 8—9'''.

Pauca e Groenlandia australi rimavi exemplaria, qvæ clar. misit *Holböll.*

Acanthonotus Ow.

Den af Owen[1]) opstillede Slægt Acanthonotus er optagen af Milne-Edwards[2]), efter hvis Definition den ene deri adskiller sig fra Slægten Amphithoe, at de to første Par Fødder ikke besidde en Gribehaand (main subcheliforme). En Bemærkning af Milne-Edwards om Leach's Slægt Pherusa og dens Forhold til Amphithoe synes imidlertid her at finde Anvendelse[3]); da det maaskee i adskillige Tilfælde vilde kunne have sine Vanskeligheder, efter dette ene Skjælnemærke at drage Grændser imellem Slægterne Acanthonotus og Amphithoe, hvorfor jeg ogsaa tidligere har yttret Tvivl om den førstes Gyldighed[4]). Da imidlertid Arternes Antal i Slægten Amphithoe synes at kunne gjøre Adskillelse ønskelig, og da det maaskee vil være muligt, at angive flere Skjælnemærker for

---

[1]) App. to the second Voyage af Ross.

[2]) Hist. des Crustacés III, 24.

[3]) "Tous les degrés intermédiaires entre les deux modifications extrêmes d'une main très large et d'une pate presque filiforme nous sont offerts par des espèces, du reste, extrêmement voisines; nous ne voyons par conséquent aucune raison valable pour motiver cette division &c." L. c. III, 29.

[4]) Grønlands Amfipoder Side 37 Anm.

Slægten Acanthonotus end det ene omtalte: følger jeg her Milne-Edwards's Exempel. Naar denne Slægt anerkjendes, maa aabenbart Amphithoe Serra henføres under den, hvad Milne-Edwards allerede har yttret sig tilbøjelig til at antage [1]). Til de tre Arter, som Slægten derved kommer til at bestaae af, føjer jeg her en fjerde ny Art.

Acanthonotus inflatus Kr. Crassus, tumidus, dorso rotundato, minimeqve dentato. Reliqva ferme cum Acanthonoto Serra conveniunt. Long. 5'''.

Unicum in portu Spitsbergiæ Belsund legi exemplar, duo e mari Groenlandiæ australi apportata vidi.

Det forekommer mig imidlertid tvivlsomt, om nærværende Dyr udgjør en egen Art, eller blot er en Varietet af Ac. Serra, hvilken den staaer overmaade nær. Men, da jeg, blandt et temmelig stort Antal Exemplarer af denne sidste, slet ingen Overgangsformer har fundet [2]), vover jeg ikke at forene dem. Hvorimod jeg anbefaler den nye Art til stræng Prøvelse af dem, som dertil maatte have Lejlighed.

---

[1]) L. c. III, 25. Naar M. E. derimod bemærker, at A. Serra rimeligviis er identisk med *Oniscus Cicada* Ot. Fabr., da er der slet ingen Tvivl om, at han deri tager Fejl; hvorimod der er den største Rimelighed for, at den falder sammen med Fabricius's Oniscus serratus, saaledes som af mig tidligere er angivet: hvorfor det vel ogsaa vilde være billigt, at lade dette Artsnavn igjen indtræde i sine Rettigheder, da Artens Optagelse i Slægten Acanthonotus bortrødder den tidligere Hindring derfor: Oniscus Cicada er rimeligviis en Art af Slægten Anonyx. — Jeg troer det endvidere ikke unyttigt at tilføje den Bemærkning, at, medens de tre nordiske Arter af Slægten Acanthonotus vise et særdeles nært Slægtskab til hverandre, synes E's Ac. Nordmannii at være saa forskjellig fra dem, at den maaskee ikke med Føje kan forblive i samme Slægt.

[2]) Heller ikke har jeg hos nogen anden af de talrige nordiske, med Pigge og Torne forsynede, Arter bemærket lignende Overgange.

Ischyrocerus.

Til denne, i min Afhandling om Grønlands Amfipoder opstillede Slægt kommer en ny Art. Dog, inden jeg meddeler dennes Skjælnemærker, synes det nødvendigt, at give Diagnose af den tidligere beskrevne Art; da en saadan, medens kun een Art var bekjendt, ikke med nogen Sikkerhed kunde affattes.

Isch. angvipes Kr. Flagellum antennarum superiorum ultimum pedunculi articulum longitudine non parum superans; flagellum appendiculare primum flagelli proprii articulum æqvans longitudine. Ultimus pedunculi antennarum inferiorum articulus flagello multo longior; primus flagelli articulus reliqvos junctos longitudine fere æqvans. Manus secundi pedum paris elongata, subangusta, arcuata. Pedes qvinti, sexti et septimi paris eadem ferme invicem longitudine, coxis elongatis, articulis tertio, qvarto qvintoqve margine crenatis. Epimera tertii qvartiqve paris epimeris secundi paris paullo minora; epimera qvarti paris postice omnino non arcuato-excisa.

Isch. latipes Kr. Flagellum antennarum superiorum ultimum pedunculi articulum æqvans vel paullo modo superans; flagellum appendiculare vix dimidiam primi articuli flagelli proprii longitudinem æquans. Ultimus pedunculi antennarum inferiorum articulus flagello brevior; primus flagelli articulus reliqvis junctis multo brevior. Manus secundi pedum paris dilatata, ovata. Pedes qvinti paris pedibus sexti septimiqve paris multo breviores; et hi et illi coxis valde dilatatis, articulisqve tertio, qvarto qvintoqve margine integris. Epimera tertii quartique paris epimeris secundi paris paullo majora; epimera qvarti paris postice parum arcuata.

Non pauca hujus speciei examinavi exemplaria, e Groenlandia australi opera clarissimi Holböll missa.

Podocerus.

Podocerus Leachii [1]) Kr. Antennæ superiores longitudine inferiores ferme æqvantes. Flagellum antennarum inferiorum duodecim formatum articulis. Lobuli oculiferi eminentes. Manus primi pedum paris valde dilatata, parum modo longior qvam latior. Manus secundi pedum paris maxima, in feminis postice eminentia prægrandi conica articuli qvarti qvasi munita; in maribus econtra qvartus articulus manum digitumqve immobilem præbet, articulus quin-

---

[1]) Nærværende Art er opkaldt efter den af Karcinologien velfortjente Leach, ikke som om han havde kjendt og omtalt den, men som Grunder af Slægten. Milne-Edwards, der af denne, hidtil saa lidet bekjendte, Slægt ikke selv har været i Besiddelse af Individer, men har undersøgt Leach's, i det britiske Museum i London opbevarede, Originalexemplarer, giver derefter (i tredie Udgave af Cuviers Regne animal, Crustacés, Livr. 8 Tab. 61) Afbildning af de to Arter, P. variegatus og P. pulchellus. Ved at sammenholde P. Leachii med disse, bliver det baade tydeligt, at den er forskjellig fra disse Arter, og at den henhører til Slægten Podocerus; dog, vel at mærke, kun Hunnen, hvorimod Hannen er en aabenbar Erichthonius, hvilket atter med andre Ord hedder, at Slægten Erichthonius maa gaae ind. Thi, vælger man en modsat Forholdsregel, og overfører den her fremsatte Art i begge dens Kjøn til Slægten Erichthonius, beholder man ikke anden Forskjæl mellem disse to Slægter, end at Erichthonius har omtrent tolv Led i de nederste Føleres Svøbe istedetfor fire, og at det første Led af tredie, fjerde og femte Par Fødder er bredere hos denne Slægt end hos Podocerus; Afvigelser, der forekomme mig alt for ubetydelige, til ved dem ene at begrunde en Slægt.

tus sextusqve juncti ungvem sive pollicem efficiunt. Pedes tertii qvartique paris eadem ferme longitudine; coxa et articulus tertius pedum tertii et qvarti paris dilatata, laminaria. Qvintum pedum par ceteris brevius, coxa scutiformi. Superficies animalis dorsalis omnino lævis dentibusqve destituta. Epimera ciliata vel plumosa.

NB. Femina hujus speciei forma pedum secundi paris Podocerus est, mas vero Erichthonius. Genus Erichthonius igitur delendum videtur.

In sinu Codano exemplaria legi, in tubo membranaceo, ut species generis Cerapus, degentia.

Slægten *Anonyx* Kr.

Da ingen nordisk Amfipodslægt i den seneste Tid er bleven forøget med flere Arter end denne, kan jeg vistnok ikke ganske forbigaae den med Taushed her, uagtet jeg endnu svæver i nogen Uvished med Hensyn til Arternes faste Begrændsning. Paa Spitsbergen har jeg fundet een ny Art, en anden paa den norske Kyst og en tredie i Kattegattet; men endnu flere (fire eller fem) nye Arter ere af Kaptajn Holbøll, hvis Opmærksomhed fortrinligviis har været rettet paa denne Slægt, nedsendte fra det sydlige Grønland. Derimod gaaer een af de tidligere Arter, Anonyx appendiculosus, ud, da den blot er Hannen til An. Lagena. Jeg har næmlig haft Lejlighed til at gjøre den Opdagelse, at Hannerne hos denne Slægt adskille sig fra Hunnerne derved, at Følerne, foruden at antage en betydelig Længdeudvikling, hvilket dog især gjælder det nederste Par, ere forsynede med en Mængde smaa Hudvedhæng, der synes at tjene som Sugestaaler, hvorved Hannerne formodentligen under Parrin-

gen fastholde Hunnerne[1]). Da jeg ikke anseer mine Undersøgelser over denne Slægt for ganske tilendebragte, opsætter jeg til en anden Lejlighed at meddele en nøjagtig Betegnelse af Arterne, af Frygt for, at jeg nu muligen kunde opstille flere Arter, end der senere vilde udholde en stræng Prøvelse. Det Forhold, hvorover jeg især er i Tvivl, og paa hvilket jeg

---

[1]) Et ganske lignende Forhold finder Sted hos de ovenanførte nye Slægter, Opis, Phoxus og Ampelisca, og jeg troer, i Analogi hermed, at maatte betragte de tidligere under Navnene Amphithoe crenulata og Am. inermis beskrevne Amfipoder som Han og Hun af samme Art. Endvidere antager jeg den af Milne-Edwards beskrevne Gammarus ornatus blot som en mandlig Form, hvorfor Artens Begrændsning og Navn vil blive at forandre, naar det afgjøres, hvilken Hun dertil bør henføres. Denne Opdagelse kan jeg siges indirekte at skylde Kpt. Holbøll. Idet jeg nemlig med Omhyggelighed undersøgte de af ham nedsendte og benævnte Arter, hvis Talrighed opvakte nogen Tvivl hos mig over deres Gyldighed; blev jeg var, at de for største Delen parviis lignede hinanden i meget høj Grad: hans An. sceletator til Exempel lignede fuldkomment hans An. Kröyeri, med Undtagelse af, at den sidste havde Følerne forsynede med Vedhæng, og det nederste Par af en paafaldende Længde; og det samme Forhold fandt Sted mellem de Former, han havde nedsendt under Navnene An. velatus og An. ornatus, mellem An. Eschrichtii og An. bonæ spec. o. s. v. Dette ledede mig til at undersøge Kjønnene, og jeg fandt da, at alle Individer med Vedhæng paa Følerne og de nederste Følere stærkt udviklede vare Hanner, de andre alle Hunner. Uagtet Antallet af Arterne derfor efter min Mening ingenlunde er saa stort, som Kpt. Holbøll har formodet, beholder han dog stedse Æren for, først at have opdaget adskillige nye Arter, og underkastet disse Dyr en detailleret Undersøgelse.

ønskede at fæste andre Undersøgeres Opmærksomhed, er, hvorvidt Øjet forandrer Form og Farver efter Alder og Kjøn. At virkeligt en Forandring i Øjets Form finder Sted i nogen Grad, er sikkert, skjøndt jeg ikke formaaer at fastsætte Grændsen, især hos saadanne Arter, hvoraf jeg kun har seet faa Individer. Hvad Øjets Farveforandring angaaer, da har jeg kun med Hensyn til nogle grønlandske Arter Formodning om, at den kunde finde Sted, men er endnu mindre istand til selv at naae noget sikkert Resultat derover, da hos de i Spiritus nedsendte Individer, især de mindre, Øjets Pigment almindeligen er forsvundet*).

---

[1]) Endnu kunde det være Sted her at tilføje et Par Ord om Gyldigheden af Slægten Anonyx, som af Milne-Edwards kun er anerkjendt meget middelbart. M.-E. publicerede i Aaret 1830 Slægten Lysianassa, hvilken begrundedes med to, indbyrdes vidt forskjellige Arter, og derfor manglede alt indre Sammenhold. Dette indsaaes senere af denne udmærkede Zoolog, hvorfor han for den ene af disse Arter dannede et nyt Slægtsnavn, Alibrotus; til den anden derimod, under Navnet Lysianassa, forenede de tre af mig opstillede Anonyrarter, hvorved han tillige overførte det Meste af Karakteristiken for Slægten Anonyx paa Slægten Lysianassa. Saavidt jeg kan skjønne, vilde det have været billigere, under den Forudsætning, at Lysianassa Costæ og Anonyrarterne virkeligen høre til een generisk Gruppe: at lade Lysianassa Chauseica (den nuværende Alibrotus) beholde Navnet Lysianassa, og derimod overføre Lys. Costæ i Slægten Anonyx. Dog, det er ikke min Hensigt at kives med en saa særdeles fortjent Zoolog om et Slægtsnavn, hvilket jeg med største Glæde skulde opoffre ham, saameget hellere, som det ikke engang er meget passende valgt. Spørgsmaalet er blot her, om Slægtsformerne Lysianassa og Anonyx kunne bestaae ved Siden af hinanden, den ene repræsenteret ved Lys. Costæ Ml.-Edw., den anden ved de nordiske Arter An. Lagena og An. Vahlii; eller om de bør smelte sammen. Det kunde vel hænde sig, at den første Side at betragte Tingen fra kunde være den rigtige. Skjøndt alle Anonyrarter virkeligen besidde Rudiment af en Klo paa andet Fødpar (hvilket jeg ved bedre Undersøgelsesredskaber har været istand til at overtyde mig om), synes dette Fødpars Form dog at adskille det betydeligt fra samme Deel hos Lys. Costæ. Til Oplysning heraf meddeles Afbildning af andet Fødpars femte Led og rudimentære Klo hos An. Lagena (Tab. II. fig. 25), og af samme Dele hos Lys. Costæ (fig. 26), den sidste Figur forstørret efter Milne-Edwards's Afbildning.